

За моята си черга.

(Шарения, която може и да се не чете).

Пръподавателятъ г. Х. ми каза една вечеръ въ сладкарницата:

— Желаете ли да прочетете нѣщо, което сигорно ще ви интересува?

— Какво е то?

— Оцѣнки на едно ваше произведение, на *Митрофана*.

— Отъ кого?

— Отъ моитѣ ученици. *Митрофанъ* имъ се зададе като литературна тема за встъпителния экзаменъ... За васъ ще бжде крайно любопитно да прочетете двацетина разбора върху вашето произведение, написани едноврѣменно — вжтрѣ въ два часа срокъ — безъ да иматъ повѣстѣта прѣдъ себе си и безъ да сж знаели прѣдварително, че върху нея ще трѣбва да пишатъ.

Азъ исказахъ очуждане, защото бѣше съмнително дали сички, подложени на тоя видъ испитъ, сж я чели...

Пръподавателятъ се усмихна: